

Torockó

Erdély. Ha szó esik róla, vagy csak eszembe jut, furcsa érzés kerít hatalmába. Egészen 2016. augusztus 31-ig egyet jelentett számomra a gyönyörű, lankás, vagy épp meredek, de magas hegyekkel, szemkápráztató táncokkal és különös román–magyar kettősséggel. Egyet jelentett valamivel, valami megfoghatatlan vágygal, hogy mindezt ne csak lássam, de érezzem.

2016. augusztus 31-én reggel, a nyári szünet utolsó napján, hat útítársammal oldalamon autóba ültem, és teljes lelki

nyugalomban vágtam neki a Torockóra vezető útnak. Egy útnak, melyről akkor még nem is sejtettem, milyen meghatározó mozzanata lesz életemnek.

Nagy László és Tezás Károly, két rangidős kísérőnk gondoskodott róla, hogy kényelmes utunk legyen; míg Nagy tanár úrral érdekfeszítő és izgalmas beszélgetéseket folytattunk az amerikai elnökválasztás eredményének lehetséges alternatíváiról és azok következményeiről, addig Karcsi, akit én már korábbról is ismertem mint az önkormányzat szófőjét) mindent megtett azért, hogy össz-

komfortos és pihentető utunk legyen. A hosszas beszélgetések és viccelődések során – melyeket meg-megszakítottak rövidebb elbőbiskolások (természetesen csak az utasok részéről) – jól összeismerkedett a gimnáziumi küldöttség minden tagja. Első rövidebb pihenőnk Szegeden ejtettük meg, majd onnan megszakítás nélkül haladtunk tovább egészen a trianoni határig. Szerencsére várakozunk itt sem kellett sokáig, így – az első ránézésre kissé soknak tűnő másfél óra várakozás után (mely a valóságban csu-

pán 30 perc volt, hiszen a plusz egyet az időzónaváltás adta hozzá) – tovább is mehettünk. A Torockó felé tartó út következő megállója Nagy tanár úr javaslatára Vajdahunyad vára lett, ahol ellőttük első fényképeinket is. A hatalmas, mély árokkal körülvett gyönyörű és monumentális kastély, és annak története, azt hiszem, méltón demonstrálja Erdély és Magyarország egykori nagyságát, valamint intő

jel lehet mindenkinek, aki megkérdőjelezi hazánk és a magyarság mindenkori európai szerepét.

Torockóra öt-fél hat körül érkezünk meg, és a helyiek szívet melengetően vidám és szeretetteljes fogadtatása után úgy döntöttünk, hogy nyakunkba vesszük a falut. Jó egy órás séta után – mely során a falubeliek unitárius templomát, az itt élő 2 román család által használt ortodox templomát, jó néhány autentikus, műemlék jellegű házat és a község közepén feltörő forrást is elégszer körbefotóztuk – érkeztek meg a kolozsvári Báthory István

Elméleti Líceum diákjai. A közös, 25 ágyas szobánkba való bepakolás és rövid bemutatkozás és fiúkkal való kézrázás után közösen mentünk vacsorázni. Noha ekkor még nem, ám később, Váradi tanárnő érkezésével az étkezések elengedhetetlen kezdetévé vált az imádkozás, mely furcsa, de elgondolkasztató bizonyítéka volt minden ebédnek és vacsorának.

Vacsora után Vajnár tanár úr és Wolf tanárnő vezetésével vicces, ismerkedős játékok keretében üdvözlöttük egymást,

majd próbáltuk megjegyezni egymás nevét több-kevesebb sikerrel. Ezt követően – számomra igencsak szimpatikus módon – szabályok közlése helyett szabályok együttes megalkotása következett, mely során az előttünk álló egy hét alapértékeit fektettük le.

Az ezt követő napok során a reggeli előtti, szórakoztató, álmunkból felrázós játékokkal alapoztuk meg a nap hangulatát, mely aztán természetesen végigkísérte az egész hetet is. Az ízletes, eltalált reggeliket követően – egy nap kivételével – előadások töltötték ki a délelőtti óráinkat, melyekből egészen új kontextusból láthattuk és érthettük meg a török hódoltság kori magyarországi, török, osztrák, de főleg erdélyi viszonyokat (így például azt is észrevettem, hogy az erdélyiek

milyen elismeréssel és nagybecsüléssel viseltetnek a korabeli különálló Erdélyi Fejedelemség iránt is). Mindennek lezárásaképp egy – még a tábor elején létrehozott csapatok közt zajló – megmérettetés keretében mutathatta meg az Oszmán, a Habsburg és Erdély csapata, mit tanult a táborban. Különböző, de nagyon szórakoztató előadások születtek, melyek során sokan mutatkoztak meg addig még nem ismert oldalukról.

Természetesen a tábori események

nem merültek ki az ismeretterjesztő történelmi előadásokban, hanem tanáraink nagy hangsúlyt fektettek a helyi nevezetességek bemutatására is. A megérkezésünket követő napon a falu kis múzeumába látogattunk el, ahol megismerhettük a falusiak mindennapjait a kiállított használati

tárgyak alapján. Betekinthettünk a bányászlet rejtelseibe, szemügyre vehettük a helyi népviseletet. Az idegenvezetés során sok érdekes dolgot hallottunk Torockó történelméről.

Első túránk alkalmával a Torockó-szentgyörgy melletti torockai várba mentünk el, melyet egy jó 4 órás út alatt jártunk be. A romok – melyek mára valóban nehezen tudják elképzelteni az emberrel, milyen is lehetett a vár zenitjén – kiváló lehetőséget adnak fantasztikus fotók készítésére. A mesészerű erdélyi táj itt készségesen fekszik az ember fényképezőgépe elé, szebbnél szebb arcait mutatva e vidéknek. Ugyanilyen, ha nem szebb hely a már-már katarikus élményt nyújtó Székelykő, és az onnan a látogató szeme elé táruló látvány, hiszen a meg-

közelítőleg 1200 méterig nyújtózkodó hegy a Kárpátok vonulataira való páratlan rálátással, valamint a falu madártávlatból való látványával kényeztet, és elképesztő hatást kelt. Nem véletlen, hogy a faluban egy cég foglalkozik is siklórepülés utak szervezésével, így ha valakinek a szó szoros értelmében támadna kedve megtapasztalni, mit érezhet az épp itt tovaszálló turulmadár, erre is van lehetősége. Csakúgy, mint arra, hogy egy jó túracipőben bejárja a Tordai-hasadékot, vagy ha úgy adódna, meg is mossa annak valamelyik oldalát. Így

tettünk mi is az utolsó napon, ugyanis noha „hegymászásra” nem került sor, de a hasadékot mi is végigjártuk. Ezen a helyen szintén megbizonyosodhattunk róla, hogy (noha a Tordai-hasadék a monda szerint akkoriban még pont nem

létezett) Árpád apánk tökéletes érzékkel találta meg az ideális, lehető leggyönyörűbb hazát népének.

Túrasorozatunk utolsó állomása már nem Torockón, hanem Gyulafehérváron várt ránk, ahol is a helyi, vicces és vig kedélyű katolikus paptól megtudhattuk, hogy a nyugat-római kereszténység legkeletibb, legidősebb és legjobb állapotban fennmaradt templomában járunk épp, ahol sok egyéb, híres-neves magyar történelmi személyiség mellett temették el például Hunyadi Jánost is. A gyulafehérvári megállónkat már csak a hazaút követte, így az érzelmes, nehéz búcsút követően kissé csüggedten, de temérdek élménnyel gazdagodva ültünk vissza autónkba, és hazafelé vettük az irányt.

A beszámolóm végére szerettem volna hagyni az egész út legérdekesebb, legkülönösebb részét, mely pedig a barátságokról szól, melyek ez alatt a szűk egy hét alatt szövődtek. Mi öten, egy hazai gimnázium tanulói olyan (itt) többségi és értékrendjében gyökeresen eltérő határon túli líceum tanulóinak közegébe kerültünk, olyan emberekkel, korunkbeli fiúkkal és lányokkal ismerkedtünk meg, akikkel itthon sosem találkozhattunk volna. Rájuk egy olyan életvitel, olyan habitus és nemzeti öntudat jellemző, mely bár számukra teljesen természetes és nyilvánvaló, mégis példaértékű és elsőrangú. A közeg, amelyben élnek, nem teszi lehetővé számukra, hogy triviális tényként kezeljék a nemzeti hovatartozásukat, és ez a legmeghatározóbb különbség köztük és köztünk. Beszédükben komoly súlya van a szavak jelentésének, az itthoni megváltozott jelentés és elkent jelentőség helyett mellbevágó az őszinteség és tisztaság, mely kommunikációjukból árad. Számomra elképesztő és letaglózó volt látni és megtapasztalni

azt a fajta nyitottságot és szeretetet, ami az új emberekkel való kapcsolatteremtésüket jellemezte. Szintén mély lelki biztosságra és stabilitásra utal az a fajta optimizmus és jókedv, ami általános viselkedésüket jellemezte. Hiszen az itthoniak részéről – számomra megszkott – negatív hozzáállás gyakran lelobozott, addig ez a rossz kedv bennük nem lelhető fel.

Mindent összevetve, azt kell, hogy mondjam, hogy olyan utat, egy olyan élményt, és – merem mondani – olyan életfelfogásomat is megváltoztató eseményt tudhatok magam mögött, mely jó eséllyel kíséri majd végig az életemet.

Máté István